

zovati jen, že právním jednáním dlužníka, jemuž odporuje, byli věřitelé zkráceni a že toto právní jednání bylo sjednáno v posledních dvou letech před vznesením odporu s třetí osobou blízkou, neb v její prospěch, ale že jest věcí odpůrce odporujícího věřitele, aby prokázal, že dlužník neměl úmysl zkracovací, neb měl-li jej, že mu tento úmysl nebyl znám ani znám býti nemusil (srv. rozh. č. 9781, 9986 Sb. n. s.). Ježto tudíž názor, o nějž je opřeno rozhodnutí odvolacího soudu, nemůže obstáti a důsledkem tohoto názoru nebyly vyřízeny všechny výtky odvolání žalující, není věc ještě zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.) a mohlo dovolání žalovaných Aloisie V-ové a Adolfa V-a býti vyhověno jen potud, že se rozsudek odvolacího soudu v příčině jich zrušuje a věc vrací odvolacímu soudu, aby o ní opět jednal a rozhodl, řídě se právním názorem tu vysloveným.

Čís. 15832.

K výkladu § 268 c. ř. s.

Vázanost civilního soudce odsuzujícím trestním nálezem je tu nejen, když v civilním sporu jde o přímý důsledek trestného činu, nýbrž i když v trestním nálezu byla zjištěna skutečnost rozhodná pro řešení civilního sporu, tvořící součást skutkové podstaty trestného činu.

(Rozh. ze dne 18. února 1937, Rv I 883/35.)

Stejně: Sb. n. s. č. 6403, 12234, 14119.

Syn žalovaného Václav B. ml. byl odsouzen pro přečin § 1 zákona č. 78/1883 ř. z., protože dal dne 4. srpna 1931 odvéztí pianino zájemně popsané ve prospěch žalobcovy pohledávky za nájemné (§ 1101 obč. zák.) k žalovanému na základě kupní smlouvy tohoto dne s ním ujednané. Žalobce se nyní domáhá neúčinnosti této kupní smlouvy a výroku, že žalovaný jest povinen strpěti, aby žalobce vedl k vydobytí nájemného exekuci na toto pianino, tvrdě, že žalovanému bylo známo, že jeho syn jedná v úmyslu jej (žalobce) zkrátiti. **P r v ý s o u d** zamítl žalobu, zjistiv, že kupní smlouva o pianinu byla ujednána již 13. června 1930, kdy pohledávka žalobcova ještě neexistovala, a usoudiv následkem toho, že svědecká výpověď žalovaného v oné trestní věci i výpověď jeho syna jako obžalovaného byly zřejmě nesprávné. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby proto, že jest podle § 268 c. ř. s. vázán zjištěním trestního rozsudku, že kupní smlouva byla sjednána dne 4. srpna 1931, pročež neměly býti prováděny o tom jiné důkazy a neměl na nich býti založen rozsudek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní názor odvolacího soudu jest správný. Vázanost civilního soudce odsuzujícím trestním nálezem jest tu nejen, když v civilním sporu jde o přímý důsledek trestného činu, nýbrž i když v trestním nálezu byla

zjištěna skutečnost závažná pro řešení civilního sporu. Vázanost ta není omezena na určitý případ ani na určité osoby, nýbrž jest zcela všeobecná co do soukromoprávních nároků kýmkoli a proti komukoli odvozovaných z trestného činu, jehož se týkal odsuzující rozsudek. V trestním rozsudku proti Václavu B. ml., kterým byl odsouzen pro přečin maření exekuce, bylo zjištěno, že kupní smlouva o pianinu, na základě níž bylo odvezeno k žalovanému, byla se žalovaným sjednána dne 4. srpna 1931. Nárok žalobcův na neúčinnost této smlouvy jest odvozován právě z onoho jednání Václava B. ml., a z realizace kupní smlouvy odvezením a odvezením pianina, které se stalo v souhlasu se žalovaným, což patřilo ke skutkové povaze trestného činu odstranění, které o sobě nemusilo zakládati skutkovou povahu onoho trestného činu, kdyby šlo o pouhé převezení bez prodeje, jest proto zjištěním odsuzujícího rozsudku vázán i soud civilní. Proto správně se odvolací soud nezabýval důkazy o tom, že smlouva byla sjednána již dne 13. června 1930. Právní důsledky odvolacího soudu o odporovatelnosti kupní smlouvy sjednané dne 4. srpna 1931 podle § 2 č. 3 odp. ř., které žalovaný výslovně ani nenapadá, jsou pak podle zjištěného stavu věci správné.

Čís. 15833.

K § 34 č. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

V tom, že si zaměstnanec srazil částku patřící zaměstnavateli na účet svého dosud nesplatného platu a tvrdil nepravdivě, že exekuce zabavením jeho platu byla zastavena, jest spatřovati jeho nevěru odůvodňující předčasné zrušení služebního poměru s ním.

(Rozh. ze dne 18. února 1937, Rv I 2479/36.)

Žalobce tvrdě, že byl žalovanou firmou bezdůvodně předčasně propuštěn ze služeb, domáhá se žalobou jako náhrady újmy za nezachování zákonné výpovědní lhůty zaplacení ujednaného pevného platu za měsíc srpen 1935, dále zadržovaných cestovních nákladů za měsíc květen 1935 a poměrného dílu novoroční remunerace. Proti žalobě namítla žalovaná firma, že žalobce propustila důvodně ze svých služeb, poněvadž žalobce, vybrav u Hany R-ové dne 20. srpna 1935 částku 1.160 Kč, oznámil sice žalované, že jí téhož dne částku tu posílá, ale ve skutečnosti jí poslal teprve 27. srpna 1935 částku 1.000 Kč, kdežto 160 Kč si ponechal, sraziv si je samovolně na vzájemnou pohledávku splatnou teprve 1. září 1935, a proti pravdě jí tvrdil, že exekuce proti němu na jeho služební plat vedená byla zastavena, poněvadž vymáhanou pohledávku již zaplatil. Tímto jeho jednáním pozbyla žalovaná k němu důvěry (§ 34 č. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.). Nižší soudy zamítly žalobu co do částky požadované z důvodu předčasného rozvázání služebního poměru, majíce námitku žalované firmy za odůvodněnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.